

Lumina în viața voastră

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 36/2021 din 05.09.2021

Din cuprins:

**Eliberarea de legături
Pag. 2**

**GESTURI, CUVINTE ȘI
SIMBOLURI ÎN SFÂNTA
LITURGHIE
Pag. 3**

**Îl iubesc pe Dumnezeu, și de
aceea te iert
Pag. 6**

**MARIA, FECIOARĂ și MAMĂ
Pag. 7**

Eliberarea de legături **Duminica 23 de peste an ciclul B**

Celor surzi le dă auzul și celor muți le dă vorbirea.

Imediat ce Isus s-a întors dintr-un teritoriu străin, unde s-a retras temporar cu grupul său, imediat au reușit să-l găsească aceia, care tânjeau după ajutorul lui. Întreabă-i pe acei oameni buni, cum fac asta, că întotdeauna au știut, unde trebuie să-l caute pe bunul Domn.

Însă nu vin în interes personal. Aduc la ei omul, care este foarte greu bolnav. Din naștere este surd și mut. Cine știe, dacă s-ar întâlni cu Binefăcătorul său, dacă prietenii nu s-a fi interesat cu drag de el. Dragostea binevoitoare poate să aducă aproape bunătatea lui Isus și acelora, care nu reușesc sau nu pot să se roage pentru aceasta. Acest bolnav va cunoaște curând, chiar dacă indispoziția sa nu a înțeles prea bine, unde merge. Este bine să avem încredere în aceia, care l-au cunoscut pe Isus, din propria lor experiență. Ei știu foarte bine, de ce și unde să-l găsească. *Controlează-te și nu te teme!*

Destinul acelora, care nu au auzit niciodată o voce umană nici ciripitul păsărilor, este desigur foarte grea. Surzenia sufletului însă nu este cu nimic mai ușoară. Isus se ocupă imediat de acest nefericit, în așa fel, încât îl *conduce departe de mulțime*. Pentru surzenia ta nu este cel mai bun medicament **izolarea?** Auzul tău spiritual este de fapt foarte afectat de zgomotul permanent, cu care lumea nemiloasă biciuiește sentimentele tale. Ai nevoie să te îndepărtezi de televizorul insistent, reclamele provocatoare, de ritmurile grele și ale neobositului val de cuvinte. Abia în liniște, acolo aceste reclame nu ajung, vei

descoperi spre surprinderea ta, ce mare goliciune se ascunde în spatele acestui zgomot. Vei conștientiza esența bolii tale: este surzenia provenind din zgomotul continuu.

Alătură-te acestui bolnav, pe care Domnul se pregătește să-l vindece. Supune-te cu smerenie și respect acestui ritual, cu care de această dată unește fapta sa de milostenie. Lasă de o parte întrebările, de ce își alege tocmai aceste semne exterioare. Ai încredere nelimitată în Acela, care știe bine, ce face. Așa cum vezi, ritualul cu atingeri în sine nu este suficient pentru vindecare. Pentru efectul deplin este necesar și harul Tatălui și colaborarea ta.

De aceea, Fiul lui Dumnezeu înainte de toate se adresează Tatălui său. Urmărește cu atenție, cum se roagă. Rugăciunea lui este **rugăciunea inimii**, în care se unește încrederea în bunătatea Tatălui și puterea cu dragostea plină de compasiune, față de cel suferind. Străduiește-te să te alături la rugăciunea lui, în modul lui de a se ruga. Acum, când Domnul îți pune la dispoziție puterea Tatălui, depinde încă de tine, ca să te *deschizi* în totalitate acțiunii lui. Când sufletul tău, după îndelungată singurătate și izolare va cunoaște în sfârșit, că există și o altă lume decât aceea, care te-a tocit până la surzenie, deschide-te pentru această altă lume, alt mediul și alte conținuturi. *Deschide-te* vocii Domnului tău și te vei convinge, că este mult mai scuzabilă decât orice, cu care sufletul degeaba se îmbăta. *Deschide-te* bunătății lui și lasă-te cadorisit de faptul, pe care până acum nu l-ai cunoscut. *Deschide-te* de asemenea acelora, care au trăit deja această minune, a liniștea vocii lui Isus și te invită la el, în comunitatea lui. *Deschide-te* și nevoii acelora, cărora nici în minte nu le vine, în ce stare nefericită de surzenie se află și subjuogați, de ceea ce-i înconjoară.

Deschide-te fără limite Medicului tău, pentru a trăi marea minune a însănătoșirii.

În singurătate, la Isus vei găsi, ceea ce inima ta a căutat în zadar, când doar marca intensitatea zgomotului și zbura fără noimă de la goliciune la goliciune. Liniștea te va *inunda acum cu fericire un fluviu. Pământul secătuit se va schimba în pământ umed, pământul însetat în izvoare de ape.* Acum abia vei fi capabil să auzi și să apreciezi conținutul acelor mesaje liniștite, care în liniște îți păreau goale și nu-ți spuneau nimic. Sufletul tău, săturat de bine, nu se va crede pe sine însuși, că a putut atât de mult și de bună voie să persiste în surzenie și să-și astupe urechile în fața binefacerilor cuvintelor lui Isus.

Acum, desigur depinde de tine, ca să profiți de darul însănătoșirii, prin care s-a *dezlegat legătura limbii tale*, pentru a te pune deplin în slujirea Binefăcătorului tău și să *vorbești adevărul*. Poți să numeri de fapt, câte cuvinte goale au fost, prin care tu însuși amplificai zgomotul lumii înconjurătoare? Cuvinte goale ies din goliciunea inimii. Dacă acum, deci Domnul va umple inima ta, străduiește-te, ca așa cum spune sf. Luca: *Omul bun scoate binele din tezaurul bun al inimii sale.*¹

Cine a cunoscut realmente cât de bun este Domnul, nu este capabil să nu vorbească despre Domnul, și asta nici atunci, când Domnul îi spune asta. Dimpotrivă. Cu cât i se interzice mai mult, cu atât mai mult vorbește despre el. Domnul, desigur nu-i reproșează aceasta. Căci face doar ceea,, ce trebuiau să facă alții, și nu au făcut. Când tac *bogații în straie aurite și cu inele de aur pe mâini, pentru că au măsuri greșite, Dumnezeu își alege pe aceia, care sunt în ochii lumii săraci, pentru ca din ei, prin credință să-i facă bogați și să le dea împărăția.* Doar a

promis-o acelor, pe care îi iubesc. Nu este posibil, ca cel vindecat să nu iubească din toată inima pe Domnul, care l-a vindecat și să nu vestească peste tot binefacerile lui.

Sursa: Světlo, nr. 36/2006, pag. 3

**GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURI ÎN
SFÂNTA LITURGHIE
ThDr. Jozef Hal'ko, PhD
18. LITURGHIA CUVÂNTULUI –
„ALELUIA”**

Dragi frați și surori,

Întotdeauna când mergem în sfânta liturghie să citim evanghelia, atunci, în afara perioadei de post cântăm „Aleluia”. Astăzi am cântat „Aleluia” și apoi s-a cântat „Toma ai crezut, pentru că m-ai văzut, fericiți aceia, care nu au văzut, dar au crezut.” Apoi din nou am cântat Aleluia.

La fel se întâmplă la fiecare sfânta liturghie, că între cântatul de trei ori „Aleluia” se introduce un citat din evanghelie.

În cazul de astăzi este propoziția cheie, deci citatul cheie, care este apogeul acestei evanghelii, în cuvintele lui Isus: „Toma ai crezut, pentru că m-ai văzut, dar

¹ Compară cu Lc 6,45

fericiți sunt aceia, care nu au văzut, dar au crezut.”

Această mărturisire a lui Toma, Domnul meu și Dumnezeu meu, și cântul Aleluia rezonază foarte profund în intimitatea noastră. Când Toma a făcut mărturisirea Domnului meu și Dumnezeu meu, a devenit credincios. A recunoscut, că el crede, că Isus este Domn, că Isus este Dumnezeu și a spus-o într-un mod de asumare personală: „Domnul meu și Dumnezeu meu.” Și aceasta este de fapt țelul evanghelizării, a întregului apostolat și a tuturor activităților în Biserică, pentru ca oamenii să creadă, fiecare personal, că Domnul și Dumnezeu, Isus Cristos este Domnul nostru, și Dumnezeu nostru, Dumnezeu meu și Domnul meu. Reciproc ne îndemnăm spre aceasta, când la sfânta liturghie cântăm „Aleluia.”

Când cântăm „Aleluia” știm asta, ne-o repetăm, ne-o confirmăm. În cazul sfintei liturghii, când nu este sărbătoare sau duminică, atunci este prima lectură, apoi psalmul responsorial și după terminarea acestuia începem să cântăm Aleluia. În cazul sărbătorilor sau a duminicii mai este și cea de-a doua lectură, și când acela care citește (lectorul) spune: „Cuvântul Domnului”, și noi răspundem „Mulțumim lui Dumnezeu”, atunci acel „mulțumim lui Dumnezeu” este continuă cu importanță în faptul, că ne ridicăm și începem să cântăm „Aleluia.”

„Aleluia” este de fapt construit din două cuvinte: „Alelu”, ceea ce este un imperativ, ordin modul cuvântului de a lăuda, literalmente lăudați și eu ja, jah, Jahve, este numele lui Dumnezeu. Dacă noi cântăm de trei ori „Aleluia”, la începutul și la sfârșit, și între timp este cântat citatul din evanghelie, atunci noi personal spunem lăudați-l pe Dumnezeu, lăudați-l pe Dumnezeu, lăudați-l pe Dumnezeu. În Sfânta Scriptura și în întreg contextul, când se repetă ceva de trei ori,

atunci prin aceasta se exprimă importanța, esența și imposibilitatea de înlocuit a acestui îndemn. Aceasta înseamnă să-l lăudăm pe Domnul deplin, în plinătatea puterilor noastre, și de aceea cântăm de trei ori.

Evident, că Aleluia este ancorat în tradiția biblică, mai ales în psalmi. Cunoaștem unsprezece psalmi, așa numiții psalmi de aleluia, care încep tocmai cu cuvântul „Aleluia.” Și în Noul Testament în Apocalipsa apostolului Ioan acest cuvânt în capitolul unsprezece îl citim de patru ori. În secolul patru și cinci, aceasta înseamnă în timpul, când a fost deja evoluția Bisericii creștine era oarecum trasată pe hartă, creștinii primesc libertatea. Știm de exemplu, că Aleluia se consideră cea mai scurtă manifestare a păcii și bucuriei interioare. Părinții învățau copiii să cânte această aclamație, să cânte Aleluia. De asemenea, și țărani cântau în timpul mucilor câmpului. Ostașii mergeau în luptă cu cântul Aleluia și se cânta Aleluia și la înmormântările creștine ca amintirea bucuriei, care îi așteaptă pe aceia, care au trăit cu fidelitate evanghelia, în viața lor cu fidelitate. La fel ca și acela, care recunoaște împreună cu Toma, „Domnul meu și Dumnezeu meu”, că va obține această bucurie, că Aleluia este prezentă atât în Vechiul cât și în Noul Testament.

Rubricile aferente menționează, că Aleluia și cântul Aleluia trebuie înțeles ca un rit personal, ca un act individual, care se derulează în sfânta liturghie, prin care întreaga adunare de credincioși exprimă disponibilitatea sa, să-l laude pe Domnul în contextul de azi cu sf. Toma ca Domn al meu și Dumnezeu meu. Prin „Aleluia” spunem, „Lăudați-l pe Dumnezeu”, fiecare personal și de fapt întregii comunități și reciproc ne îndemnăm reciproc, ca să-l lăudăm pe Dumnezeu.

Tot mai puțin avem în conștiință, că această strigare „Aleluia” ne orientează spre evanghelie și este foarte important să spunem, că dacă vorbim despre primii creștini și despre creștini în general, atunci „Aleluia” în limbaj teologic este orientată cristocentric. Aceasta înseamnă, că îl lăudăm pe Dumnezeu, care este Dumnezeul și Domnul nostru, și cine îl vede pe Isus, îl vede pe Dumnezeu, de aceea a cânta „Aleluia” înseamnă să ne orientăm spre persoana Domnului nostru, a Dumnezeului nostru, Salvatorul nostru, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, Isus Cristos. Aceasta un lucru fundamental. Aceasta înseamnă, că acest cânt Aleluia cu fragmentul, care va fi încă odată citit în evanghelie și încheierea „Aleluia” este exprimarea mării bucurii, entuziasmului, iubirii și așteptării, că Domnul ne vorbește în evanghelie.

Am distins sfânta liturghie, care este solemnitate, sărbătoare, duminică și apoi sfânta liturghie să spunem așa ferială, în zilele de lucru. Când sfânta liturghie este solemnă, atunci cu toții ați văzut, că în timpul cântului „Aleluia” este de fapt și o mică procesiune, în care se duce evangheliarul, în fața lui sunt duse tămâia și două lumânări.

Când asupra evanghelie se face incens (adică tămâierea), atunci în timpul cântului „Aleluia” celebrantul pune în cadelniță tămâia și apoi cu mâinile împreunate în fața altarului, pe care se celebrează euharistia în liniște îl roagă pe Dumnezeu, ca să-i curețe buzele. Este o rugăciune silențioasă, care de regulă nimeni nu o aude, o spune preotul înainte de a citi evanghelia.

„Atotputernice Dumnezeule, curăță buzele mele.” Apoi este o deplasare spre citirea evangheliei și celebrantul ia evangheliarul, dacă este pe altar, merge spre el. În fața lui se duce cadelnița și lumânările.

Când vedem tămâia dusă în fața evangheliarului, și lângă ea lumânările, atunci sunt de fapt motive vizibile preluate din evanghelie. Tămâia, ne evocă imediat nașterea lui Isus, magii de la răsărit, care lui Isus ca Fiu a lui Dumnezeu i-au adus în dar tămâie, pentru că aceasta este simbolul rugăciunilor. Fumul care urcă, reprezintă rugăciunile noastre ridicându-se la cer. Și cât este vorba de acele lumânări, atunci însuși Isus spune, că este lumina lumii și îi îndeamnă pe alții, pe apostolii și ucenicii săi, să devină lumina lumii. În prologul sfântului evanghelist Ioan citim, că *lumina luminează în întuneric, dar întunericul nu a cuprins-o*², și apoi, „zelul pentru casa ta mă mistuie”³.

Când vedem lumânările, îl vedem pe Isus, care se jertfește, care arde de iubire, care este fumul tămâii care se înalță ca rugăciunile noastre. Ritualul ducerii evangheliarului ne conduce la realitatea, că prin cuvântul lui Dumnezeu, prin această evanghelie ne vorbește Isus Cristos.

Unul din actele importante în această parte a sfintei liturghii este, că toți credincioșii se ridică în picioare. Deja la primele cuvinte din Aleluia, este așa încetățenit că ne ridicăm cu toții în picioare.

Gestul a sta în picioare este oarecum așa personal, atât de ancorat biblic, și atât de bine înțeles în sensurile sale, încât ne vom rezerva un timp special într-o sfântă liturghie ulterioară. Ce ar trebui să rămână în noi din această expunere, despre cântatul cântului Aleluia, ar trebui să fie faptul, la care ne invită sf. Toma: deschideți-vă inima voastră din profunzime, cu sinceritate și fervent spuneți-i lui Isus: „Domnul meu și Dumnezeul meu”. Aceasta să o trăim și în

² Compară cu In 1,5

³ In 2,17

următoarea sfânta liturghie și în timpul adorației.

Lăudat să fie Isus Cristos!

Din sursă 03.07.2020

<https://www.tvlux.sk/archiv/play/aleluja>

Cu aprobarea și binecuvântarea predicatorului Mons. Jozef Hal'ko

Îl iubesc pe Dumnezeu, și de aceea te iert

Sfânta spovadă pentru păcătoși uneori trebuie obținută și să se roage pentru ea alți oameni, ba chiar să sufere pentru harul acesta, și uneori durează ani îndelungați. Sora Ecaterinei Bernet originară din Elveția și care a activat la stația misionară din Talmenk în Siberia ne povestește despre o asemenea experiență impresionantă.

În parohia de acolo a sfântului Petru, în comuna Novoperunov a trăit din anul 1957 o pereche volgo-germană Pavel și Tereza Diering. Au avut împreună 14 copii. La începutul căsniciei, Pavel a fost un bun tată și soț, dar mai târziu împrejurările vieții l-au condus la alcool. În stare de ebrietate devenea pentru familie așa-numită greutate insuportabilă. Soția lui profund credincioasă ni se încredința deseori cu marea ei suferință, când în satul lor se celebra sfânta liturghie. Tereza participa întotdeauna la sfintele liturghii, chiar dacă Pavel îi făcea greutate.

În anul 2006, Pavel a aflat din gura medicului, că i-au rămas doar câteva săptămâni din viață, dar nu-și dorea să fie vizitat de preot sub nicio formă. Tereza se temea, că va muri fără sacramele și lipsit de milostivire. Femeia greu încercată și smerită se ruga deja de zece ani pentru convertirea soțului său și toate greutățile trăite în familie le jertfea pentru împăcarea lui cu Dumnezeu.

Când în ziua de 25 iulie 2005 am venit în satul lor, am întrebat-o pe Tereza, dacă pot să-l vizitez pe soțul ei bolnav. Imediat a fost de acord, dar m-a sfătuit, să nu vorbesc despre Dumnezeu. Bolnavul s-a bucurat realmente de vizita noastră, și a fost mai ales, pentru că a putut vorbi limba germană cu noi.

Am vorbit despre timpurile apuse, despre timpul frumos lângă Volga, dar și despre îngrozitoarea deportare în Siberia. „Când este nevoia cea mai mare, ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape,” a spus Pavel spre surprinderea mea și a arătat în acest timp spre Biblie cu frumoase poze, pe care a moștenit-o de la mama sa. S-a ajuns cu discuția și la griji și probleme. Îngândurat a spus: „Chiar dacă omului îi este rău, nu vrea să moară. Cu toate acestea, cu toții trebuie să murim. Cât timp omul este sănătos și poate munci, nu are timp să se gândească la Dumnezeu. Dar se îmbolnăvește, are pentru aceasta destul timp.” Aceste cuvinte mi-au dat curaj și l-am întrebat direct: „Nenea Pavele, nu ați dori să vă spovediți?”

La aceasta încet și îngândurat mi-a răspuns: „Sunt aici atât de multe păcate. Și preotul este doar din trup și sânge. Și preotul este doar un păcătos. De ce ar trebui să-i mărturisesc păcatele mele? Pot să mi le mărturisesc și sub cerul liber.”

Răbdătoare, am încercat să-i explic, că odată cu sfințirea de preot, preotul primește o putere deosebită, ca să poată în numele lui Dumnezeu, să ne dezlege de păcate. Ca prin minune, în final Pavel a fost de acord, să chemăm un preot. Încă înainte a făcut o mică pregătire, pentru că din copilăria lui nu s-a spovedit, deci mai mult de șaiszeci de ani.

Între timp ce noi, împreună cu Tereza stăteam pe o bancă în fața casei și ne rugam pentru el. În acest timp mi-a povestit: „Ieri, când Pavel nu a fost în cea

mai bună dispoziție, i-am spus: - Noi doi suntem împreună o lungă perioadă de timp și poate încă ceva vreme vom mai trăi împreună. Trebuie însă să știi un lucru: că îți iert toate pe care le-ai făcut, când fără motiv mă jigneai și mă înjurai, ce o să-mi mai faci. Îl iubesc pe Dumnezeu, și de aceea ți le iert pe toate, pentru că altfel Dumnezeu nu m-ar

Pavel si Tereza Diering

ierta nici pe mine. Apoi m-am aplecat să-i încalț ciorapii, așa cu stătea pe pat. Dintr-o dată a zâmbit cu bucurie, m-a bătut cu palma pe umăr.” Chiar dacă într-un mod neîndemânatic, i-a arătat soției sale recunoștința sa pentru iertare.

Când Tereza mi-a povestit toate acestea, m-am gândit, că ea este aceea, care prin generozitatea sa eroică a mijlocit soțului ei convertirea. Această sfântă spovadă a lui, după zeci de ani a fost pentru toți foarte surprinzătoare și neașteptată. Din anii fragezi ai copilăriei, Pavel nu a mai accesat la sacramente. De sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, după șaiszeci de ani l-a primit din nou pe Domnul Isus. Aceasta a și fost în același timp ultima lui sfânta împărtășanie.

După două săptămâni, la 26 august 2006 Tereza ne-a anunțat, că lui Pavel îi este foarte rău. Încă acea zi am plecat spre ea cu preotul Alexander. Împreună cu el și cu fii și fiicele lui, care au sosit din Germania, ne rugam rozariul Milostivirii lui Dumnezeu.

Când Pavel a primit sacramentul muribunzilor, a desenat pe mâna soției sale o mare cruce, pentru că nu mai putea să vorbească. A fost un ultim și emoționant gest de împăcare și recunoștință. În primele ore ale dimineții, la 27. August a plecat la Domnul împăcat cu Dumnezeu și cu familia sa.

Sursa: Světlo, nr. 36/2006, pag. 9

MARIA, FECIOARĂ ȘI MAMĂ

Maria, prototipul Bisericii

Hans Buob SAC

Biserica o numește pe Fecioara Marie „Prototipul Bisericii”, pentru că în ea este prezent întregul mister al Bisericii. Membrele Bisericii sunt chemate fie pentru logodnă, fie pentru maternitate. În ambele aceste chemări este exprimat misterul Bisericii, așa cum este în Maria.

Aceia, care trăiesc într-o căsnicie creștină, prin fertilitatea lor întruchipează maternitatea Bisericii. Aceia, care pentru Cristos

rămân necăsătoriți, trăiesc deja de acum în logodnă. Biserica, la care vom participa în cer odată cu toții, pentru că *în cer oamenii nu se vor căsători nici mărita, ci vor fi ca îngerii în cer*⁴

Din punct de vedere spiritual însă, creștinii trăiesc ambele aceste chemări. Prin faptul, că se dăruiesc cu totul lui Cristos, trăiesc cu toții la nivel spiritual chemarea la logodnă. Astfel, de exemplu, căsătoria creștină soții o pot trăi numai ca

⁴ Mc 12,25

logodnici cu Cristos. De partea cealaltă și aceia, care trăiesc fără căsătorie, devin mame pentru mulți copii, cum spune Scriptura: *Bucură-te, tu, cea sterilă, care nu ai născut! Strigă de bucurie, tu, care nu ai simțit durerile nașterii, pentru că mai mulți vor fi fiii celei părăsite decât ai celei măritate, zice Domnul.*⁵ La fel și aceia, care sunt necăsătoriți, datorită harului pot fi mame a multor copii!

Maria, Maica lui Dumnezeu

Maria este Mama lui Isus și prin aceasta este și Maica lui Dumnezeu, cum o spun deja primele concilii. Această definiție este pentru mulți piatra de poticneală. Titlul de „Maica lui Dumnezeu” și „Născătoarea de Dumnezeu” este însă deplin autorizată, pentru că Isus este Cuvântul, Fiul natural al Tatălui. Și această Persoană Maria a născut-o în trup, este deci Mama acestei Persoane și prin aceasta Născătoarea de Dumnezeu. Pentru Maria este valabil în mod special, ce spune sf. Pavel în Scrisoarea către Romani: *Aceia însă, pe care i-a predestinat, i-a și chemat, și pe aceia, pe care i-a chemat, i-a îndreptățit, și pe aceia, pe care i-a îndreptățit, i-a și condus la slavă.*

Maria ca pre-răscumpărată

Încă înainte, ca Maria să conceapă în sânul său Trupul Cuvântului, a fost, așa cum a spus îngerul, „plină de har”. Aici însă este valabil: *Prin har vor fi justificați gratuit, pentru că i-a răscumpărat Isus Cristos.*⁶

Pentru că Maria a fost justificată încă înainte, ca Isus să devină om, o numim pe Maria pre-răscumpărată, ceea ce înseamnă răscumpărată de Cristos înainte. Acest har de pre-răscumpărată Maria l-a obținut referitor la actul de mai târziu de răscumpărare a lui Isus Cristos.

⁵ Is 54,1

⁶ Rm 3,24

Găsim aici o frumoasă paralelă în Vechiul Testament, care este întotdeauna pre-imaginea Noului Testament. În cartea Genezei citim, că Eva, chiar dacă bărbatul se naște din femeie, a fost creata din coasta lui Adam. Această imagine își găsește împlinirea referitor la Maria, pentru că fiind pre-răscumpărată Maria a ieșit din Cristos și în el are durata. Maria iese din coasta deschisă a lui Cristos, simbolul jertfei sale, a suferinței sale și răscumpărării sale. După natura umană însă Cristos s-a născut în timp din Fecioara Maria.

De aceea, Maria este numită „plină de har” mai înainte, decât l-a primit pe Cristos în trupul său. Aceasta o exprimă îngerul în salutul său (Lc 1,28): Dumnezeu îi dăruiește Mariei harul pre-răscumpărării nu referitor la ea însăși, ci referitor la Fiul său Isus Cristos, dar și referitor la mântuirea noastră. Ceea ce, a primit Maria, a primit ca administrator pentru aceia, pentru care ne-a fost dată. În acest sens scrie sf. Petru: *Ca niște buni administratori ai harului de multe feluri al lui Dumnezeu, fiecare după carisma pe care a primit-o, să vă slujiți unii pe alții.*⁷

Maria concepută fără de prihana păcatului

Maria este concepția nepătată, pentru că printr-un dar special al harurilor ale atotputernicului Dumnezeu rămâne fără de prihană strămoșească. Titlul „Concepția fără de prihană strămoșească” înseamnă că a fost în sânul mamei sale concepută fără păcatul strămoșesc. A obținut acest har a lui Dumnezeu referitor la Isus Cristos. Maria ca un templu, care primește trupul lui Isus Cristos, trebuia să fie de la început cu totul curată și sfântă. Maria a fost de la început templul lui Dumnezeu și

⁷ 1 Pt 4,10

Duhul Sfânt locuiește în ea.⁸ A fost atunci cel mai sfânt *templu a Duhului Sfânt*⁹.

Maria lipsită de orice păcat

Ca Mama lui Dumnezeu și vizita Duhului Sfânt a rămas Maria pentru întreaga viață lipsită de orice păcat. Acest titlu deci spre deosebire de titlul „Neprihănită zămislire” înseamnă, că întreaga viață a conlucrat deplin cu harul lui Dumnezeu, așa că nu a comis nici un păcat personal. Este vorba deci de două concepte diferite, cu două conținuturi rezonabile.

Maria – omul liber

Chiar dacă Maria „liberă de păcat a mers pe calea pelerinajului vieții la fel ca oricare dintre noi. Uneori putem avea impresia, că noi, catolicii ne expunem pericolului de a o privi pe Maria ca la o ființă cerească, care este om doar pe jumătate, și să o divinizăm un pic. Să spunem, că Maria nici nu a putut să trăiască altfel, este o mare greșală. Maria a fost în toate hotărârile sale deplin liberă. Tocmai ea a trebuie să fie deplin liberă, pentru că libertatea ține de esența lui Dumnezeu și Maria este ființa cea mai asemănătoare cu Dumnezeu. Maria a fost deplin liberă, pentru că putea să-i spună îngerului și „nu.” Putea de asemenea să spună: „Eu am deja alte obligații, poate mă voi întoarce mai târziu la această ofertă. Prin faptul, că trebuia să devină însărcinată, fără un tată vizibil se expunea pericolului, că va fi ucisă cu pietre, conform legii lui Moise. Ea s-a hotărât, cu totul liberă să primească oferta lui Dumnezeu.

Maria – mireasa feciorelnică

Maria, prin chemarea sa prototipul Bisericii, de aceea rămâne fecioară, la fel ca și Biserică în starea ei finală, mireasa

lui Cristos. De aceea nu este indiferent, dacă Maria a avut și alți copii, așa cum o afirmă teologia modernă. Fecioria Mariei joacă un rol foarte important. Acești teologi însă s-au înecat în superficialitate și refuză tot, ce este miraculos, misterios și mare. De aceea, scornesc obiecții împotriva fecioriei Mariei.

Maria însă este sfânta fiică a Tatălui, mireasă curată și fidelă a Duhului Sfânt și Mama feciorelnică a Fiului lui Dumnezeu. Pe 8 septembrie sărbătorim după 25 decembrie cea mai mare zi de naștere în istoria omenirii.

Sursa: Světlo, nr. 36/2006, pag. 13

„Nu mi-a ridicat nimeni un monument, iar numele meu va fi curând uitat. Dar am iubit din tot sufletul și din toată inima, iar pentru mine asta a fost întotdeauna de ajuns” – Nicholas Sparks

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale. TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl

⁸ Compară cu 1 Cor 3,16

⁹ 1 Cor 6,19